

Nr 401.

Av herr **Olsson** i Gävle, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 164, med förslag till lag om behandling av alkoholister.*

I proposition nr 164 har Kungl. Maj:t framlagt förslag till ny lag om behandling av alkoholister. Förslaget upptager väsentligen sådana jämkningar i den nuvarande lagen, vilka vid dess tillämpning befunnits önskvärda, och erbjuder dessutom fördelen av en överskådligare uppställning. Ändringarna som föreslås synas merendels kunna betraktas som förbättringar, som förtjäna att vinna riksdagens bifall.

Måhända kommer, efter ett närmare övervägande, detsamma att kunna sägas om det skyddskollegium, som enligt förslaget skall träda i länsstyrelses ställe såsom den instans som beslutar om internering av alkoholister, men på den punkten synes det mig just nu som om förslaget beträder områden, där en nydaning bör föregås av en långt mera ingående utredning än den som föreligger. Visserligen har det under den nuvarande alkoholistlagens tillämpning blivit klart ådagalagt, att en avsevärd höjning av lagens effektivitet kan vinnas blott genom vissa förändringar av tillämpningsorganen, men därvid synes det vara vida angelägnare att åstadkomma en organisatorisk förbättring av nykterhetsnämnderna än att göra ett utbyte av länsstyrelserna mot en specialinstans.

I varje fall synas de organisatoriska förändringarna *böra prövas i ett sammanhang*. Man synes därför icke nu böra binda sig för en sådan utformning av den interneringsprövande instansen, som man vid ett senare övervägande av andra sidor av alkoholistvårdens organisatoriska problem måhända kommer att finna mindre väl avvägd. Detta organisatoriska problem har för övrigt sådant sammanhang med vår rusdryckslagstiftning i övrigt, *att det bör prövas i samband med den allmänna revision av lagstiftningen som förestår*.

Även bortsett från detta inger Kungl. Maj:ts förslag vissa betänkligheter. Sambandet mellan alkoholism och vanart torde icke vara på det sättet utpräglat, att det utan vidare är givet att fråga om internering och beslut i fråga om tvångsarbete bör prövas av samma organ. Alkoholisterna äro till icke obetydlig del människor, som ha ett starkt alkoholbegär men i övrigt icke präglas av undermålighet. Detsamma torde icke kunna sägas om vanartiga och sedeslösa. Där torde orsakerna och de däremot riktade åtgärderna vara något från alkoholistvården skilt. Man blir därför icke övertygad om att sammanförandet av alkoholist- och vanartsärenden är sakligt välgrundad. Det är inte hel-

ler uteslutet, att den omläggning av processen vid interneringen, som kommer att åtfölja införandet av skyddskollegiet, kommer att omintetgöra vissa bestämda fördelar hos det nuvarande förfarandet. Då det därtill kan befaras, att denna sammankoppling kan giva alkoholistvården ett ogynnsammare läge inför den allmänna opinionen, blir tveksamheten än starkare.

Intill dess en allsidig utredning om alkoholistvårdens organisatoriska spörsmål verkställts, synes därför länsstyrelsen böra bibehållas vid sin nuvarande befogenhet i avseende å alkoholistvården.

Med hänvisning till vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i förslaget till lag om behandling av alkoholister, att länsstyrelsen tillägges de befogenheter, som i nämnda förslag tillagts skyddskollegium.

Stockholm den 21 mars 1931.

Adolv Olsson,
Gävle.